

Tisztelt Látogató!

E dokumentum archivált tartalom, amely elavult, nem hatályos információkat is tartalmazhat.

Kérjük, hogy a dokumentumra való hivatkozást megelőzően az **ÁNTSZ központi** (www.antsz.hu), valamint az **országos** és **regionális** intézetek honlapjainak aktuális tartalmakat megjelenítő oldalain szíveskedjen tájékozódni.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság a Dr. Ölveczky István ügyvéd (1601 Budapest, Pf.:133, 1066 Budapest, Oktogon 3.) által képviselt **Biosan Egészségügyi, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.** (1037 Budapest, Szépvölgyi út 41.) *felperesnek* – a Nemes Ügyvédi Iroda (1062. Budapest, Lendvay u. 22., ügyintéző: dr. Nemes Dénes - ügyvéd) által képviselt **Országos Tisztifőorvosi Hivatal** (1437 Budapest, Pf.:839., - 1097 Budapest, Gyáli út 2-6.) *alperes* ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t

A bíróság a felperes keresetét **elutasítja**.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy az adóhatóság külön felhívására fizessen meg 16.500.- forint azaz tizenhatezer-ötszáz forint eljárási illetéket a Magyar Állam javára.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 25.000. forint, azaz huszonötezer forint + 20% ÁFA perköltséget.

Az ítélet jogerős, ellene fellebbezésnek helye nincsen.

I n d o k o l á s

A bíróság a rendelkezésre álló közigazgatási iratok valamint a peres felek nyilatkozatai alapján az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes 2006. szeptember 7-én kérte az Országos Élelmiszerbiztonsági és Táplálkozástudományi Intézettől (a továbbiakban: OÉTI.) a Libidifit étrend-kiegészítő kapszula nyilvántartásba vételét. Az OÉTI 2006. október 30-án kelt 3220/2006.OÉTI. számú szakvéleményében a termék étrend kiegészítőként való nyilvántartásba vételét megtagadta és a bejelentési ügygel kapcsolatosan a következőket állapította meg. Áttekintve a készítmény összetételét a forgalmazni kívánt termék részben olyan növényeket tartalmaz, amelyeket a tradicionális kínai gyógyászat afrodisziákumként, nemi vágyat fokozó serkentőként használ, valamint impotencia, ondófolys, éjszakai magömlés esetén alkalmaz, részben pedig hashajtó hatású antrakinon-tartalmú növényt tartalmaz, amelyek élelmiszer készítményben történő alkalmazása nem javasolt, illetve alkalmazásuk egyedi elbírálást igényel. Az OÉTI álláspontja szerint a termék összetétele alapján nem elégíti ki az étrend-kiegészítő 37/2004. (IV.26.) ESZCSM. rendelet 2. §-ában foglalt fogalmát. A nemi vágyakat serkentő hatású növények és kivonatukból előállított készítmények antrakinon származékokat tartalmazó növények nem az

étrend kiegészítését célozzák, tekintettel arra, hogy e növények nem képezik a hagyományos étrend részét. Az OÉTI szakvéleménye tartalmazza, hogy az epimedium grandiflorum az Európai Parlament és a Tanács 258/97/EK. rendelete, valamint az Európai Unió Novel Food munkacsoportjának döntése alapján új élelmiszernek minősül. Új élelmiszernek kell tekinteni azokat az élelmiszereket, köztük növényeket, növényi kivonatokat tartalmazó készítményeket és egyéb anyagokat, amelyek 1997. május 15-e előtt szignifikáns mennyiségben nem voltak jelen az Európai Unió piacán élelmiszerként vagy étrend-kiegészítőként, illetve annak összetevőjeként. Az adott növény vagy komponens több évtizedes kereskedelmi forgalmazási, alkalmazási múltja gyógynövényként vagy gyógyszerként a hivatkozott jogszabály vonatkozásában irreleváns, azaz nem tekinthető elfogadható információnak, tekintettel arra, hogy jelen esetben élelmiszerként történő múltját kell vizsgálni. Tekintettel arra, hogy a bejelenteni kívánt Libidfit kapszula elnevezésű készítmény egyik alkotó komponense új élelmiszernek minősül, a szakvélemény szerint a termék az Európai Unió területén étrend-kiegészítőként nem hozható forgalomba.

Az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat Közép-magyarországi Regionális Intézete 2007. december 14-én kelt **11238-9/2007. számú határozatával** a felperes által forgalmazott Libidfit AG, Bösch 80 A 6331 Hünenberg által előállított Libidfit elnevezésű kapszulas készítmény étrend-kiegészítőként történő forgalomba hozatalát a Magyar Köztársaság területén megtiltotta. A határozat végrehajtásának határideje: fellebbezésre tekintet nélkül azonnal. A határozat indokolási részében tartalmazza, hogy a felperes kérte az OÉTI-től a Libidfit étrend-kiegészítő kapszula nyilvántartásba vételét. Az OÉTI a termék étrend-kiegészítőként való nyilvántartásba vételét megtagadta. A határozat indokolása részletezi, hogy az OÉTI által kiadott 3220/2006. számú szakvélemény mit tartalmaz. A szakvéleményben foglaltak leírása után tartalmazza azt a szakértői megállapítást, amely szerint a bejelenteni kívánt Libidfit kapszula elnevezésű készítmény egyik alkotó komponense új élelmiszernek minősül, ezért a termék az Európai Unió területén étrend-kiegészítőként nem hozható forgalomba.

A határozat rögzíti, hogy az elsőfokú hatóság egy levéllel ismételtén megküldte a felperesnek az OÉTI szakvéleményét és egyben felszólította a felperest annak közlésére, hogy milyen önkéntes intézkedéseket kíván tenni a szakvélemény végrehajtása érdekében. A felperes ügyvezető igazgatója azt a választ adta az elsőfokú hatóságnak, hogy vegyék azt figyelembe, hogy az Európai Unió területén már több éve forgalomban volt és jelenleg is forgalomban van a termék (Szlovákia, Csehország, Anglia, stb.) Az említett országok határozatait közül többet mellékelte a beadványához. A határozat rögzíti, hogy megállapításra került, hogy a Libidfit kapszulát a felperes jelenleg is forgalmazza és az internet több oldalán hirdeti a terméket. Megjegyzi a határozat, hogy az OÉTI 2007. októberében a honlapján közzétette az étrend-kiegészítőkben alkalmazásra nem javasolt növények listáját, ez az úgynevezett negatív lista. A felsoroltak között szerepel valamennyi epimedium faj is. A határozat tartalmazza az élelmiszerekről szóló 2003. évi LXXXII. törvény 7. § (1) bekezdését, amely szerint a nyers, a feldolgozott és a forgalomba hozott élelmiszernek biztonságosnak, megfelelő minőségűnek kell lennie. Leszögezi a határozat, hogy a Libidfit kapszula élelmiszerként, étrend kiegészítőként való fogyasztása a jogszabályhelyet figyelembe véve nem biztonságos, a fogyasztó számára veszélyt jelenthet.

A határozat tartalmazza az étrend-kiegészítőkről szóló 37/2004. (IV.26.) ESZCSM. rendelet 3. § (1) bekezdését, amely szerint a Magyar Köztársaság területén csak az e rendelet előírásainak megfelelő étrend-kiegészítő hozható forgalomban. A 13.§ (1) bekezdése szerint az ÁNTSZ megyei intézete ideiglenesen felfüggesztheti vagy megtilthatja az étrend-kiegészítő forgalmazását, ha új információ eredményeként vagy a meglévő információk újraértékelése

alapján megállapítást nyer, hogy az veszélyezteti a fogyasztó egészségét, abban az esetben is, ha az megfelel e rendelet előírásainak. A határozat leszögezi, figyelemmel arra, hogy a termék további forgalmazása az egészségre súlyos és veszélyes ártalmat jelenthet, ezért annak megszüntetése érdekében fellebbezésre tekintet nélkül a rendelkező részben foglaltak szerint határoztak.

A felperes az elsőfokú határozat ellen **fellebbezést** terjesztett elő. Az Országos Tisztiorvosi Hivatal 2008. április 29-én kelt **OTH426-36/2008. számú határozatával** az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A határozat tartalmazza, hogy a felperes jogorvoslati kérelmében előadta, hogy a meghozott határozat nem vette figyelembe, hogy ugyanez a termék az Európai Unió más tagállamában engedélyezett, fellebbezésében kifogásolta, hogy ugyanazt a terméket különböző tagállamok különböző forgalmazási kategóriába helyezték. A határozat tartalmazza, hogy a felperes fellebbezésében hivatkozott és csatolt Cseh Köztársaságból származó 2004. november 12. keltezésű 11334/04. számú irat nem az ország étrend-kiegészítő megítélésében illetékes hatóságától származik és nem bizonyítja a Libidfitnek a tagállam területén történő jogszerű forgalmazását, az azt tartalmazza, hogy a termék nem minősül gyógyhatású készítménynek. A határozat rögzíti azokat a jogszabályhelyeket, amelyeket az elsőfokú határozat is tartalmaz. A határozat megállapítja, hogy a Libidfit kapszula összetételére, hatására tekintettel orvosi ellenőrzés nélkül súlyos veszélyt jelenthet fogyasztójának egészségére, étrend-kiegészítőként ezért nem alkalmazható. A benyújtott fellebbezésben felhozott indokok nem megalapozottak, ezért döntött a rendelkező részben foglaltak szerint.

A **felperes kereseti kérelmet** terjesztett elő az ÁNTSZ Közép-magyarországi Regionális Intézete alperes ellen az ÁNTSZ 11238-9/2007. számú határozatának hatályon kívül helyezése iránt, tovább az iránt, hogy a bíróság az alperest új eljárásra utasítással a hivatkozott ESzCsM. rendelet alapján a Libidfit készítmény nyilvántartásba vételére kötelezze. Bírósági felhívásra a felperes keresetét akként pontosította, hogy alperesként a másodfokú határozatot hozó Országos Tisztifőorvosi Hivatalt jelölte meg, továbbá az alperes által hozott határozat hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú határozatra is kiterjedően. A felperes kereseti kérelme azon részétől, hogy a bíróság kötelezze az alperest arra, hogy intézkedjen a készítmény nyilvántartásba vételével kapcsolatosan elállt.

A felperes keresete szerint az alperesi határozat sérti a 37/2004. (IV.26.) ESzCsM. rendelet 13. §-át. A felperes hivatkozott arra, hogy az Országos Gyógyszerészeti Intézet 1234/50/08. számú szakvéleménye szerint a Libidfit készítményt más tagállami hatóság étrend-kiegészítőnek minősítette, így a termék étrend-kiegészítőként forgalmazható. A felperes az OÉTI szakvéleménnyel kapcsolatosan előadta, hogy az elfogult, továbbá hemzseg a szakszerűtlenségtől és a felkészületlenség hibáitól. A felperes álláspontja szerint a termék étrend-kiegészítő kategóriába sorolása és nyilvántartásba vétele több ok miatt nem tiltható meg. Az egyik, hogy a gyógyszer törvény értelmében a gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású készítmények engedélyezésére az Országos Gyógyszerészeti Intézet már nem fogad be termékeket és a tárgyban termék egyéb gyógyszer kategóriába sem illeszthető be, a terméket ezért csak étrend-kiegészítőként lehet bejelenteni. Hivatkozott arra is a felperes, hogy a terméket az EU területén több tagországban új termékként élelmiszer-kiegészítőként forgalmazzák, a 258/97/EK. rendelet alapján már új termékként forgalomba került. Az első forgalomba hozatalt követően már csak abban az esetben tilthatják meg az új termékként bevezetett termék forgalmazását az Unión belül, ha előzetesen jelezték, hogy új információ alapján megalapozottan feltételezik, hogy a termék olyan élelmiszer, amely az emberi egészségre és környezetre veszélyes. A felperes hivatkozott arra, hogy a felperesnek csak

bejelentési kötelezettsége van az OÉTI felé, az OÉTI pedig ezt a bejelentést köteles tudomásul venni. A felperes perköltség megítélését kérte.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének **elutasítását** kérte arra hivatkozással, hogy a meghozott határozat jogszabályt nem sért. Az alperes szerint a felperes kereseti kérelme nem tartalmaz eljárásjogi érvelést. Az alperes hivatkozott arra, hogy az alperesi határozatok mérlegelési jogkörben születtek, ezért a bíróságnak is figyelemmel kell lennie a Pp. 339/B. §-ára és csak e jogszabály keretein belül lehet a határozatot felülmérlegelni. Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes több jogi tévedést követett el. A szakma nem határozott úgy, hogy a gyógyhatású készítményeket besorolja táplálékkiegészítőnek. Táplálékkiegészítőt nem ismer a hatályos jogszabály, kizárólag étrend-kiegészítőt. Az alperes idézi az étrend-kiegészítő fogalmát tartalmazó jogszabályhelyet és leszögezi, hogy a hagyományos étrend az étrend-kiegészítő fogalmi eleme. Az alperes hivatkozik arra, hogy az alperes a per tárgyát képező termék étrend-kiegészítő kategóriába sorolását nem tiltotta meg. A határozatok a termék forgalomba hozatalát tiltották meg. Nem tárgya a pernek a termék étrend-kiegészítőként való notifikációjának megtagadása, elutasítása. Az alperes felhívja a már többször hivatkozott ESzCsM. rendelet 13. §-át és ebből levonja azt a következtetést, hogy a hatóság akkor is jogosult megtiltani egy termék forgalmazását, ha az megfelel a rendelet előírásainak. Az alperes érdemi ellenkérelmében felhívja azokat a jogszabályhelyeket, amelyek a tárgyi ügyben alkalmazandóak, majd leszögezi, hogy a lefolytatott vizsgálatok és elemzések a jelen per tárgyát képező termék esetén egyértelműen bizonyították, hogy az nem felel meg a rendelet előírásainak. Mindezek alapján kérte a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását.

A bíróság álláspontja szerint a felperes keresete nem volt megalapozott.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: **Ket.**) 109.§ (1) bekezdés alapján az ügyfél, illetve a kifejezetten rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője a hatóság jogerős határozatának felülvizsgálatát a határozat közlésétől számított harminc napon belül jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a közigazgatási ügyekben eljáró illetékes bíróságtól a határozatot hozó hatóság elleni kereset indításával.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 31. számú állásfoglalása szerint az ügyfél, illetőleg a törvényes érdekeiben sérelmet szenvedett fél, jogszabálysértésre hivatkozva kérheti a közigazgatási ügy érdemében hozott határozat felülvizsgálatát. Keresetében a fél anyagi és eljárási jogszabálysértésre is hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték.

A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja, hogy a közigazgatási határozat érdemben megfelel-e a jogszabályoknak. Eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van hely hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés jelentős és a döntés érdemére is kihat, s a bírósági eljárásban nem orvosolható.

Az élelmiszerekről szóló 2003. évi LXXXII. törvény 2. §-a fogalom meghatározásokat tartalmaz. Ezek között a 18. pont rögzíti, hogy mi az élelmiszer-biztonság: annak biztosítása a termelés, az élelmiszer-előállítás, a tárolás és forgalomba hozatal teljes folyamatában, hogy az

élelmiszer nem veszélyezteti a végső fogyasztó egészségét, ha azt a rendeltetési célnak megfelelően készíti el és fogyasztja.

A törvény 7.§ (1) bekezdése szerint a nyers, a feldolgozott és a forgalomba hozott élelmiszerek biztonságosnak, megfelelő minőségűnek kell lennie.

Az étrend-kiegészítőkről szóló 37/2004. (IV.26.) ESzCsM. rendelet (a továbbiakban: rendelet, R) 2. §-ának a.) pontja szerint **étrend-kiegészítő: a hagyományos étrend kiegészítését szolgáló** olyan élelmiszer, amely koncentrált formában tartalmaz tápanyagokat vagy egyéb táplálkozási vagy éleltani hatással rendelkező anyagokat, egyenként vagy kombináltan; adagolt vagy adagolható formában kerül forgalomba.

A rendelet 3. § (1) bekezdése szerint: a Magyar Köztársaság területén csak az e rendelet előírásainak megfelelő étrend-kiegészítő hozható forgalomba.

A rendelet 10. § (1) bekezdése szerint az étrend-kiegészítők hatékony hatósági ellenőrzése érdekében legkésőbb a termék első forgalomba hozatalakor a gyártó vagy az importőr köteles bejelenteni a készítményt az Országos Élelmezés- és Táplálkozástudományi Intézetnek (a továbbiakban: OÉTI).

A rendelet 10. § (3) bekezdése szerint: ha a termék az Európai Gazdasági Térség valamely tagállamában (a továbbiakban: tagállam) már forgalomban van, a gyártónak vagy az importőrnek az első bejelentéskor megadott információkat magyar vagy angol nyelven kell benyújtania az OÉTI-nek, és meg kell neveznie azt az intézményt, amelyhez az első bejelentést tették.

A rendelet 11.§-a szerint: az étrend-kiegészítő forgalmazása az összetétellel, gyártási leírással, megjelenítéssel vagy jelöléssel kapcsolatos indokra hivatkozással nem tiltható vagy korlátozható, ha megfelel a jelen rendelet előírásainak.

A rendelet 12.§ (1) bekezdése szerint az étrend-kiegészítők **ellenőrzését** az élelmiszerekről szóló 2003. évi LXXXII. törvény 11. § (1) bekezdése szerinti hatóságok végzik, hatósági feladatait elsődlegesen az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat (a továbbiakban: ÁNTSZ) látja el.

A rendelet 13.§ (1) bekezdés szerint: az ÁNTSZ regionális intézete ideiglenesen felfüggesztheti vagy megtilthatja az étrend-kiegészítő forgalmazását, ha új információ eredményeként vagy a meglévő információk újraértékelése alapján megállapítást nyer, hogy az veszélyezteti a fogyasztó egészségét, abban az esetben is, ha az megfelel e rendelet előírásainak.

A 13. § (2) bekezdése szerint: az (1) bekezdés szerinti intézkedésről a regionális intézet haladéktalanul értesíti az OÉTI-t.

A 13.§ (3) bekezdés szerint: az OÉTI az (1) bekezdés szerinti intézkedésről - az Európai Unió Bizottsága (a továbbiakban: Bizottság) és a tagállamok tájékoztatása érdekében - haladéktalanul értesíti a Magyar Élelmiszer-biztonsági Hivatalt, közölve az intézkedés okát.

A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy az alperesi határozat a rendelet 13. §-ában foglaltakat sérti. A felperes hivatkozott arra, hogy az OÉTI által adott szakvélemény elfogult és szakszerűtlen megállapításokat tartalmaz.

A felhívott jogszabályhelyek alapján megállapítható, hogy a forgalomba hozott élelmiszernek biztonságosnak kell lennie. Az élelmiszer-biztonság azt jelenti, hogy a termelés, az előállítás, a tárolás és a forgalomba hozatal teljes folyamatában az élelmiszer nem veszélyezteti a végső fogyasztó egészségét. Az étrend-kiegészítők hatékony hatósági ellenőrzése érdekében a termék forgalomba hozatalakor a gyártónak, vagy az importőrnek bejelentési kötelezettsége van az OÉTI felé. Az étrend-kiegészítők ellenőrzését az ÁNTSZ látja el. A hivatkozott rendelet 13. §-ának (1) bekezdése egyértelműen fogalmaz amikor leszögezi, hogy az ÁNTSZ regionális intézete ideiglenesen felfüggesztheti, vagy megtilthatja az étrend-kiegészítő forgalmazását, ha megállapítást nyer, hogy az veszélyezteti a fogyasztó egészségét. Az ÁNTSZ megteheti ezt abban az esetben is, ha a szóban forgó étrend-kiegészítő egyébként a rendelet előírásainak megfelel. Ezzel a rendelkezéssel a jogalkotó mindent felülír, hisz elsődleges és mindent megelőző szempont a fogyasztó egészségének védelme.

Az alperesnek a Libidfit kapszula hatósági ellenőrzése során rendelkezésére állt az OÉTI 3220/2006. számú szakvéleménye. Ez a szakvélemény egyértelműen tartalmazza, hogy a felperes által forgalmazni kívánt Libidfit kapszula részben olyan növényeket tartalmaz amelyek a tradicionális kínai gyógyászat afrodisziákumként, nemi vágyat fokozó serkentőként használ, valamint impotencia, ondófolys, éjszakai magömlés esetén alkalmaz és itt felsorolja az epimedium grandiflorumot, továbbá, hogy részben hashajtó hatású antrakinon tartalmú növényt tartalmaz, amelyet élelmiszer készítményben történő alkalmazása nem javasolt, illetve alkalmazásuk egyedi elbírálást igényel. E szakvélemény egyértelműen leszögezi, hogy a termék összetétele alapján nem elégíti ki az étrend-kiegészítő fogalmát, mivel a nemi vágyakat serkentő hatású növények és kivonatukból előállított készítmények antrakinon származékokat tartalmazó növények nem az étrend-kiegészítést célozzák, tekintettel arra, hogy e növények nem képezik a hagyományos étrend részét. A szakvélemény rögzíti, hogy az epimedium grandiflorum az Európai Parlament és a Tanács 258/97/EK. rendelete valamint az Európai Unió Novel Food munkacsoportjának döntése alapján új élelmiszernek minősül. A szakvélemény tartalmazza, hogy a Libidfit kapszula elnevezésű készítmény egyik alkotó komponense új élelmiszernek minősül, ezért a termék az Európai Unió területén étrend-kiegészítőként nem hozható forgalomba.

Fentiek alapján a bíróság megállapította, hogy e szakvéleményre alapítottan az alperes a hivatkozott rendelet 13. § (1) bekezdésének megfelelően tiltotta meg a Libidfit kapszula étrend-kiegészítőként való forgalmazását, figyelemmel arra, hogy a szakvélemény alapján megállapítást nyert, hogy a készítmény veszélyezteti a fogyasztó egészségét. Az alperes tehát a rendelet 13. §-át nem sértette meg.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban Pp.) 164.§ (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A felperes állította, hogy az OÉTI szakvéleménye elfogult és szakmai hibákat tartalmaz. A felperes ezen állítását bizonyítékokkal nem támasztotta alá és nem tett eleget olyan irányú bizonyítási kötelezettségének sem, hogy a fogyasztó egészségét az általa forgalmazott étrend-

kiegészítő nem veszélyezteti, ezáltal törvénytörő volt alperes részéről annak forgalmazása megtiltása. A felperes ezt is csak állította, de bizonyítékokkal nem támasztotta alá.

A felperes hivatkozott arra, hogy a Libidfit kapszula több Európai Unió tagállamban már forgalomban van. Ezzel kapcsolatosan a bíróság álláspontja, hogy a termék forgalmazásának megtiltását kimondó alperesi határozat meghozatala során az alperesnek a felperes által hivatkozott ezen állítást figyelembe vennie nem kellett, egyrészt azért, mert a hivatkozott rendelet 10. § (3) bekezdés szerint ez csak a készítmény bejelentésével kapcsolatosan vehető figyelembe és a bejelentéssel kapcsolatosan rögzíti a jogszabály azt, hogy ha már valamely tagállamban forgalomban van, akkor a bejelentésnek hogy kell megtörténnie. A hivatkozott 13. § (1) bekezdése pedig a rendelet minden egyéb előírása „fölött” áll, mivel kimondja, hogy még akkor is joga van az ÁNTSZ regionális intézetének az étrend-kiegészítő forgalmazását megtiltania ha megállapítást nyer hogy az veszélyezteti a fogyasztó egészségét, ha egyébként az megfelel a rendelet előírásainak.

A Pp. 339. § (1) bekezdése szerint, ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi és - szükség esetén - a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.

Az eljárás során a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes határozata jogszabályt sért. A bíróság fent leírtakra figyelemmel megállapította, hogy az alperesi határozat jogszabályt nem sért, a felperes a rá háruló bizonyítási teher ellenére jogszabálysértést bizonyítani nem tudott. Ezért a bíróság a felperes keresetét mint alaptalant a már felhívott jogszabályhelyek alapján elutasította.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 16.500.-Ft eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13.§ (2) bekezdése szerint köteles, az illeték mértéke az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43.§ (3) bekezdésén alapul.

A pernyertes alperes perköltséget igényelt. Az alperest ügyvéd képviselte, aki a perköltség összegét a bíróság mérlegelésére bízta. A bíróság a rendelkező részben megítélt perköltséget az ügyvéd által a jelen ügyben elvégzett munka mennyiségére valamint a felmerült költségekre figyelemmel állapított meg a Pp. 75. § (1), (2) bekezdése és 79.§. (1) bekezdésének utolsó mondatára is figyelemmel. A bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a perköltség viselésére.

Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2009. február 4.

Dr. Kaiser Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

